

alsof 't straks wegwaaien zal met den afhangenden, doorzichtigen sluier; over de tafel ligt een rok van glanzig-grijze zijde; middenin, tusschen het grijs en het zwart, ligt een witte, veeren waaier, van welks handvat een rood-en-blauw zijden kwastje neerkronkelt.

Van enkele jaren later (ongeveer 1925) is een groot breedte-stuk in de collectie van Dr. N. Beets, een voorbeeld van de latere, gemakkelijk beheerschte, resolute werkwijze, zich parend aan een singuliere verfijning en originaliteit in het vinden van steeds weer andere en verrassende kleurcombinaties, waarvan deze rijke schildergeest een onuitputtelijke verscheidenheid in zich bergt. Een soepterrine, met een décor van rose rozen en een half opengebloede roos als deksel-handvat, staat, met een bijbehorenden schotel eronder, op een geelzijden kleed, met lichte plooschaduw en fijne kleurtjes aan den rand; naast de terrine links een geelkoperen tafelblik en schuier, rechts een potje, alles verrukkelijk harmonieerend met de van boven afhangende, zachtrose-gebloemde stof, die het grootste deel van den rijk-blauwen achtergrond vrijlaat. De stijl van het serviesstuk, in vorm, ronding en verloop, in de teekening en kleur van het décor, is kloek-gracicus en met perfecte vaardigheid tot uitdrukking gebracht.

Een frappante tegenstelling met deze schildering van kleurenweelde vormt de sober-blanke weergave van een pas verlaten ontbijttafel (zomer 1928), die in haar vigoureuse behandeling, in een breed, gedurfd aanpakken, dat van de fijnste nuance-verschillen toch niets liet verloren gaan, tot een grootsch stillevenwerk opgevoerd is: Een oud-Wedgwood servies van een uiterst teere, in woorden onbenaderbare kleur-nuanceering, samengevloeid uit zacht-crème citroengeel en grijzig albast, is in feillooze vormvastheid neergezet op de met een wit tafellaken gedekte ronde tafel, waarop nog een paar bananen op donkeren schotel, een bord met sneden brood, een afhangend servet, een bord met een sneedje brood en mes (volmaakt weergegeven, zoals het over den bordrand ligt) op den voorgrond, naast een in de lengte dichtgevouwen krant, die bijna van de tafel glijdt; een rieten armstoel, ten halve zichtbaar, staat aan de tafel aangeschoven. Hier hebben de op kleur beluste, de aan toonverschil geduldig toegewijde oogen der schilderes in de schakeeringen van één en dezelfde, door licht- en schaduwvariaties gedifferentieerde hoofdkleur een boeiend tafereel van toonwaarden ontdekt.

Van haar niet aflatende, immer speurende liefde, haar constante ontvankelijkheid voor toonnuance getuigt, weer in een gansch andere kleurstemming, een stuk uit dienzelfden zomer van 1928 en evenzeer de naam, dien zij, met haar kenmerkende en geheel bij haar aard passende voorkeur voor Fransche taal en Fransche kunst, in een spontane opwelling daaraan gaf: „Les bleus”, een petillant stilleven, geschilderd in een kostelijken toonladder van diverse blauwen. Tegen een grijze wand en een diep-